

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **A. N.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 kwietnia 2013 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego

Sądu Okręgowego w P.

z dnia 27 grudnia 2012 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku

Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt [...]

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 3 k.p.k. i w zw. z art. 457 § 2 k.p.k. oraz art. 528 § 1 a contrario k.p.k.

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Prezesowi Sądu Okręgowego w P.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem upoważniony sędzia odmówił przyjęcia wniosku skazanego o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu II instancji, podnosząc, iż wniosek ten nie został wniesiony skutecznie, albowiem jego wpływ nastąpił jeszcze przed wydaniem wyroku przez sąd odwoławczy.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. W swoim środku odwoławczym wskazał, że nie wiedział, iż nastąpiło odroczenie wydania wyroku; w konkluzji wniósł o pozytywne rozpatrzenie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niezależnie od podniesionego w zażaleniu zarzutu, zaskarżone zarządzenie nie mogło się ostać, albowiem w sprawie niniejszej zaistniał bezwzględny powód odwoławczy określony w treści art. 40 § 3 k.p.k., który podlegał uwzględnieniu z urzędu w oparciu o treść art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. W składzie Sądu Okręgowego w P., który wydał wyrok w sprawie XVII Ka [...] zasiadał SSO D. K. (k. 3570 i nast.), i tenże sam sędzia wydał zaskarżone zarządzenie (k. 3619 -3620), które uniemożliwia skazanemu skorzystanie z możliwości wniesienia kasacji, skoro nie pozwala na doręczenie uzasadnienia wyroku sądu II instancji, a ta właśnie czynność procesowa powoduje „otwarcie” możliwości wniesienia kasacji (art. 524 § 1 zd. pierwsze k.p.k.)

W orzecnictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, który ujęte w treści art. 40 § 3 k.k. stwierdzenie o niemożności orzekania co do kasacji przez sędziego, który wydawał orzeczenie zaskarżone w trybie kasacji wiąże nie tylko z sytuacją, gdy jest już wniesiona kasacja, ale także z wydawaniem wszelkich rozstrzygnięć „co do kasacji”, a więc i takich, które blokują możliwość skorzystania z tego środka zaskarżenia (por. np. wyrok SN z dnia 14 listopada 1996 r., IV KKN 299/96, Lex 28787; postanowienia SN: z dnia 10 stycznia 2001 r., IV KZ 92/00, Lex 51821; z dnia 26 października 2005 r., III KZ 48/05, Lex 157234; z dnia 24 stycznia 2006 r., III KZ 65/05, Lex 56879; z dnia 30 sierpnia 2007 r., IV KZ 82/07, Lex 476140; z dnia 10 września 2008 r., II IKZ 49/08, Lex 567084).

Mając na uwadze powyższe, należało uchylić zaskarżone zarządzenie bez merytorycznego badania jego zasadności. Trzeba jednak wskazać, że gdyby ten wniosek skazanego został załatwiony niezwłocznie, a nie po upływie 14 dni, to skazany miałby być może szanse na ponowne, tym razem terminowe, jego złożenie. Rozstrzygając w tak dużym odstępie czasu tę kwestię szans tych skazany został pozbawiony. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd odwoławczy będzie baczyl aby nie doszło do obrazy art. 40 § 3 k.p.k. rozumianego w taki sposób, jak przedstawiono to powyżej (art. 442 § 3 k.p.k.).